

KERSTZWIJN

ZAAD

OLIE

GOUDKOORTS

KERSTZWIJN

ZAAD

OLIE

GOUDKOORTS

**CEES
KRANEN**

INHOUDSOPGAVE

KERSTWIJN	9
ZAAD	27
OLIE	47
GOUDKOORTS	65



KERSTZWIJN





Langs de kant van de weg speelt zich het volgende tafereel af: op een klein campingtafeltje ligt een wild zwijn en ernaast is een man, een Maori, bezig een vuurtje te maken. De man die Gary heet, heeft het zwijn samen met zijn neef gevangen met de bedoeling het over twee weken met Kerstmis samen op te eten. En nu is hij bezig het kadaver voor te bereiden zodat het in de diepvries kan wachten om op kerstavond als hoofdschotel te verschijnen. De voorbereidingen bestaan uit het verwijderen van de ingewanden, het wegbranden van de vacht (daarvoor is het vuur bedoeld) en het afsnijden van de kop. Gary maakt mij deelgenoot van de laatste twee bewerkingen en vertelt me van alles tijdens zijn werk, maar niet hoe hij het zwijn heeft gevangen. Dat laat hij aan mij over en daarom volgt hier een op weinig feiten gebaseerd verhaal.

KERSTZWIJN

Dit jaar zou het dus wild zwijn worden. Ze hadden er ieder vier flessen bier voor nodig gehad om tot hun keuze te komen.

Gary Waitahungi zat onderuitgezakt op een gammele keukenstoel voor zijn minstens zo gammele caravan. Hij had zijn wollen mutsje een klein beetje naar achteren geschoven zodat zijn hele voorhoofd onbedekt was. Het mutsje had hij jaren geleden in de Second Hand Warehouse gekocht en sindsdien was hij er mee getrouwd. Zelfs in bed hield hij het ding op. Het was zijn heilige overtuiging dat het goed voor je haar is om het warm te houden, vooral als je ouder wordt.

Op een houten kist, met zijn rug tegen de caravan geleund zat zijn neef Winston Teheru. Winston droeg geen hoofddekseel en zou dat ook nooit doen. Hij had een grote bos weelderig zwart krullend haar waar hij erg trots op was. Hij zou wel gek zijn het onder een muts of een pet weg te stoppen. Dat Gary het deed begreep hij wel, omdat Gary het kale deel van zijn schedel krampachtig met de wollen muts wilde verbergen.

Beiden begonnen aan hun vijfde fles bier en proostten op hun geweldige plan.

'Winston, dit wordt een kerstmaal om nooit te vergeten,' zei Gary bij wijze van toast. Hij zette zich met zijn voeten af zodat de metalen voorpoten van zijn stoel loskwamen van de vlonder en hij op de achterste poten balanceerde.

'Ik snap niet hoe je dat iedere keer weer voor elkaar krijgt,' verzuchtte Winston.

Hij was twee jaar jonger dan Gary en had zijn hele leven al bewondering voor hem gehad. Gary kon alles wat hijzelf zo graag zou willen kunnen. Maar hij was niet jaloers, want er was een natuurlijk evenwicht tussen hem en Gary: Gary kón alles en hij, Winston, wíst alles. Dat was geen vaststaand feit, maar voor het tweetal werd hun verhouding er wel duidelijk en dus eenvoudig door.

De twee mannen woonden hun leven lang al in het dorp, ze waren er geboren en zouden er dood gaan, zoveel was zeker. De dorpsbewoners zagen hen als een onafscheidelijk duo: de Siamese Tweeling, de Dikke en de Dunne, Vier Handen op Één Buik, ga zo maar door. Er werd al jaren druk gespeculeerd over de seksuele voorkeur van het stel, omdat ze nooit in het gezelschap van een vrouw maar altijd met elkaar en met andere mannen uit het dorp werden gezien. Dat laatste gebeurde dan meestal in de kroeg. Misschien was hun vergroeiing er wel de oorzaak van dat geen vrouw het waagde tussen hen beide in te komen om zich vervolgens door hen te laten mangelen. Er waren genoeg andere mannen.

‘Oefenen, gewoon blijven oefenen,’ zei de balancerende Gary op een manier die klonk als een kras in een oude grammofoonplaat.

‘Als ik zoiets probeer, lazer ik altijd meteen om,’ weerlegde Winston Gary’s opmerking die hij al zo vaak had moeten horen.

‘Dat komt omdat jij geen evenwichtsgevoel hebt,’ legde Gary hem broederlijk uit.

‘Hoe weet jij dat nou? Ik loop zelfs nog kaarsrecht als ik te veel heb gezopen,’ mopperde Winston verongelijkt.

‘Kaarsrechtóp misschien, maar dan wel in bochtjes,’ grinnikte Gary terwijl hij al balancerend in één keer zijn bierfles leegde en aansluitend een rollende boer liet.

‘We gaan morgen Reggie vragen of we zijn honden mogen lenen,’ zei Winston om van het onderwerp af te zijn.

‘Die zijn toch veel te vals?’ wiebelde Gary verder.

‘Welnee, dat zijn ze alleen tegen vreemden.’

‘Zijn wij dan geen vreemden? Ík heb ze nog nooit van dichtbij meegemaakt.’

‘Maak je geen zorgen, man. Als Reggie ons aan zijn honden voorstelt, dan is er niks aan de hand,’ zei Winston.

‘Oké, als je het dan zo zeker weet...’

Winston vond het altijd een hele klus om Gary ergens van te overtuigen, maar

als deze eenmaal het verlossende zinnetje 'Oké, als je het dan zo zeker weet...' uitsprak, wist hij dat de klus was geklaard.

'Vertrouw nou maar op mij, man. Ik heb verstand van honden, dat weet je.'

'Goed, dan worden het Reggie's honden. Wat voor merk zijn ze ook al weer?'

Winston dacht even diep na en zijn voorhoofd rimpelde. Na enkele ogenblikken, waarin Gary zijn neef vol verwachting aankeek, zei Winston vol overtuiging: 'Jachthonden.'

Reggie keek snel met één oog van Winston naar Gary en weer terug. Hij herhaalde deze handeling nog een paar maal voordat hij wat zei. Winston keek met verbazing naar het heen en weer schietende oog, dat als een richtingaanwijzer heen en weer knipperde. Van het andere oog waren beide oogleden op elkaar genaaid nadat de oogbol tijdens een jachtpartij als een rijpe tomaat uit elkaar was gespat toen Reggie recht in een laaghangende tak was gerend. Doc Reynolds die het staaltje van borduurkunst op zijn oogleden had uitgevoerd, had hem verzekerd dat hij ontzettend had geboft: als Reggie ook maar iets harder had gelopen, zou de tak dwars door de oogkas zijn hersenen hebben doorboord. Reggie was acuut stil geworden en had alleen nog maar gezeurd over het feit dat hij nu geen afstand meer kon schatten en het jagen voortaan wel kon vergeten.

'Zo, jullie willen mijn honden gebruiken om een wild zwijn te vangen,' zei Reggie toen zijn oog weer tot stilstand kwam. 'Weten jullie wel waar je aan begint?'

'Ja hoor,' zei Winston opgewekt, 'ik heb er een boek over gelezen. Volgens mij is het niet zo moeilijk.'

Reggie schoot in een lach waarbij hij zijn hoofd afwisselend voor- en achterover gooide en daarbij gierende en hikkende geluiden maakte die net als een oude dieselmotor die niet op toeren wilden komen. Winston keek Gary met opgetrokken wenkbrauwen aan en vroeg zich af of de tak die Reggie's oog doorboord had, toch ook niet zijn hersenen een klein tikje had gegeven.

'Nie zo moe-oe-oeiluk, zeg-tie, nie zo moe-luk,' bracht Reggie met moeite uit.

Winston voelde zich nogal ongemakkelijk door de reactie van de hondeneigenaar en voormalig jager. Langzaam kwam Reggie's hoofd weer tot stilstand. Het was dank zij de lachstuij paars-rood aangelopen, maar nam voorzichtig weer een minder alarmerende kleur aan. Ook Reggie's spraakvermogen keerde weer terug en terwijl hij nog wat tranen van zijn wangen veegde, zei hij: 'Jij had

komiek moeten worden, idioot!’

Winston sloeg zijn ogen neer en voordat Reggie nog meer opbeurende opmerkingen kon maken kwam Gary hem te hulp.

‘Je moet hem ook laten uitspreken, man. Winston wilde je alleen maar vertellen dat het boek ging over... over hoe je de honden het werk laat doen. En dan is het niet zo heel moeilijk meer. Dat wilde hij zeggen. Ja toch, Win?’

Gary gaf hem een knipoog buiten het zicht van Reggie Eenoog. Het cyclopien-oog van Reggie begon weer heen en weer te schieten, nu met een sluwe uitdrukking.

‘Dus jullie weten wat je doet, hè?’ vroeg hij uitdagend.

Reggie begon wel schik te krijgen in het hele geval. Zijn honden hadden na zijn oogverblindend avontuur weinig meer gejaagd, omdat de magie er voor Reggie af was. Hij had het nog wel een paar keer geprobeerd, maar was steeds met lege handen en een rothumeur thuisgekomen. Hij had zich nog wekenlang voor de kop geslagen om de stomiteit waardoor hij met open vizier in de val van de vijand was gelopen en daarmee zijn oog én zijn grootste passie had opgeofferd. Na een tijdje had hij besloten zichzelf niet meer te kwellen omdat zijn oogkas er niet voller van zou worden. Geaccepteerd had hij het nog niet, en waarschijnlijk zou hij nooit zo ver komen, maar hij kon er nu mee leven. Zelfs de ooglap die hij maandenlang over zijn blunder had gedragen, had hij aan de wilgen gehangen. Hij gebruikte nu zijn oorlogswond als trofee om indruk te maken in de kroeg. Er waren zelfs enkele vrouwen die op zijn littekens kickten en zo had hij er een nieuwe hobby bij.

Reggie kneep zijn werkende oog tot een spleetje, zodat het bijna leek of Doc Reynolds voor de zekerheid beide ogen maar had dichtgenaaid.

‘Weet je wat, jullie krijgen je zin, maar...’

Gary en Winston keken elkaar onzeker aan en toen weer afwachtend naar Reggie om de voorwaarden te horen die hij hen zou stellen om het mogelijk te maken dat zij met Kerstmis een wild zwijn op tafel hadden.

‘Maar...?’ herhaalde Gary heel voorzichtig Reggie’s laatste woord.

‘...maar dan wil ik wel mee-eten!’

‘Mee-eten? Hoe bedoel je?’ vroeg Winston. Zijn teleurstelling was duidelijk zichtbaar op zijn gezicht. Reggie zag het ook en had er maar één oog voor nodig en een volledig werkend stel hersenen om het spel nog wat verder uit te spelen.